

Lukas kapitel 8. Övers och komm: Bo Giertz

Evangelium enligt Lukas Kapitel 8 Kvinnorna bland Jesu lärjungar (Luk (8:1–3)

Översättning

Därefter vandrade han från stad till stad och från by till by och predikade och bar fram evangeliet om Guds rike. De tolv följde honom, och även några kvinnor som blivit botade från onda andar och sjukdomar: Maria, kallad Magdalena, som blivit befriad från sju onda andar, och Johanna, hustru till en förvaltare hos Herodes som hette Kusas, och Susanna och många andra, som stod dem till tjänst med det som de ägde.

Kommentar

Åter berättar Lukas om hur Jesus vandrade omkring. Han låter förstå att det var fråga om en verksamhet som täckte stora delar av landet. De tolv var Jesu självklara följeslagare. Men han hade också en vidare krets av lärjungar, och här får vi den viktiga upplysningen att denna lärjungekrets också bestod av kvinnor. Rabbinerna hade inga kvinnliga lärjungar. Det ansågs knappast passande för en kvinna att leva på vandrande fot som Jesu lärjungar fick göra. Men Jesus bröt med sin tids fördomar, här som på så många andra punkter, och urkyrkan följde honom. I Pauli brev finner vi ständigt nya namn på kvinnliga medarbetare, högt skattade av aposteln. Samtidigt fanns i urkyrkan en rollfördelning. Enligt Nya Testamentet skall den finnas i äktenskapet och församlingen, där män och kvinnor har sina särskilda uppgifter.

Lukas låter oss veta att de kvinnor, som följde Jesus, var sådana som fått hjälp av honom. Vi får höra namnen på tre av dem: Maria Magdalena, som nämns i alla evangelierna i samband med uppståndelsen, och två andra som bara omtalas hos Lukas. Susanne finns bara omnämnd på detta enda ställe, och vi vet ingenting mera om henne. Johanna nämns på nytt bland kvinnorna vid graven (24:10). Här får vi höra att hon var gift med en viss Kusas som var tjänsteman av något slag hos Herodes Antipas. Den titel som Lukas ger honom kan beteckna olika slag av förvaltare, alltifrån en förvaltare av någon kronogård till en ståthållare. Man har gissat att han skulle vara identisk med den kunglige tjänsteman, om vilken Johannes berättar att han kom till tro (4:46 f). I så fall har vi här en beröringspunkt med Johannesevangeliet. Sådana finns det fler hos Lukas än hos de andra synoptikerna.

I detta sammanhang ger oss Lukas den enda direkta upplysningen vi har om hur ekonomin ordnades, när Jesus och de tolv helt ägnade sig åt evangeliets tjänst. Att de hade en gemensam kassa vet vi. Medlen till den kassan fick man tydligen – som vi kunde vänta – genom frivilliga gåvor från lärjungarna. Till kvinnornas ”tjänst” hörde säkert också att de hjälpte till med de dagliga sysslorna i den vandrande familj som lärjungekretsen åtminstone tidvis utgjorde. Det var ett sätt att leva som alla galiléer var mer eller mindre förtrogna med genom de långa färderna till högtiderna i Jerusalem.

Sådden som ingenting gav, och den hundrafaldiga skörden (Luk 8:4–15)

Översättning

När det nu samlades mycket folk och människor kom till honom från den ena staden efter den andra, sade han med en liknelse: En man gick ut för att så sin säd. När han sådde föll somligt vid väggkanten. Det trampades ned och himmelens fåglar åt upp det. Somligt föll på klippmarken, och när det sköt upp förtorkades det, eftersom det inte hade någon fuktig jord. Somligt föll mitt bland tistlarna, och tistlarna växte upp tillsammans med det och kvävde det. Men somligt föll i god jord, och när det växt upp, bar det frukt hundrafalt. Så sade han och upprepade med hög röst: Har någon öron till att höra, så hör!

Då frågade honom hans lärjungar hur den liknelsen skulle förstås. Han svarade: Er har det blivit givet att känna Guds rikes hemligheter, men andra får höra dem i liknelser, så att de ser och ändå inte ser, och hör men ändå inte förstår. Så här skall likne förstås: Utsädet är Guds ord. De vid väggkanten är de som får höra ordet, men så kommer djävulen och plockar bort det ur deras hjärtan för att de inte skall komma till tro och bli frälsta. De på klippmarken är de som tar emot ordet med glädje när de får höra det. Men de har ingen rot. De tror bara till en tid, och när de frestas och sätts på prov avfaller de. Det som föll bland tistlarna, det är de som hör, men på vägen genom livet kommer bekymren och pengarna och livets njutningar, och så kvävs de och bär aldrig mogen frukt. Men det som föll i god jord, det är de som hör ordet och behåller det i goda och redbara hjärtan och förblir ståndaktiga och bär frukt.

Lukas har nu i ett långt avsnitt (ända sen 6:20) berättat sådant som inte har någon motsvarighet hos Markus. Här återgår han till följande ordning hos Markus – med ett par omkastningar och en lång uteslutning – fram mot slutet av nästa kapitel (till 9:50). Hans sätt att berätta är emellertid inte beroende av Markus. Oliketerna är större i grekiskan än i en svensk översättning. I grekiskan kan man nämligen variera uttryck och böjningsformer på ett sätt som vi inte kan. Hade vi bara enskilda berättelser att jämföra, skulle man tveka om Lukas har känt till Markusevangeliet. Det är likheten i ordningsföljden mellan styckena som gör att flertalet forskare menar att Lukas måste ha läst åtminstone ett förarbete till Markusevangeliet. Han och Markus vistades ju med all sannolikhet båda i Rom i början av 60-talet.

Även om nu Lukas känt till Markusevangeliet skall vi inte tro att det var där han lärde känna dessa berättelser. Som mångårig deltagare i missionsarbetet måste han ha hört det mesta av detta berättas flerfaldiga gånger och har väl också själv kunnat återge det. När han sen skrivit ned dessa berättelser, har han givetvis påverkats av den form i vilken han var van att höra dem. Samtidigt har han som bildad grek gett dem en litterär avslipning. Ändå bär de tydliga spår av att ha fått sin första utformning i en judisk miljö, där man tänkte och talade på arameiska.

Det gäller nu också liknelsen om ”fyrahands sädesåker” som Lukas återberättar, språkligt sett ganska självständig men sakligt helt i överensstämmelse med de andra synoptikerna. Eftersom han själv inte har vuxit upp i Palestina, ger han inte riktigt samma målande bild av jordmånen och lantbruket som de andra. Där de talar om stengrunden, talar han om klippmarken (egentligen ”klippan”), och det är inte säkert, att han har klart för sig att det är fråga om den tunna myllan i kanten på de naturliga terrasser, som är så typiska för bergen i Palestina.

Som den gode författare Lukas är, låter han oss få utläggningen i ett sammanhang med liknelsen. Han flikar bara in ett litet ord om liknelsernas mening, kortare än hos de andra synoptikerna. I utläggningen har han fått med ett drag i Jesu förkunnelse, som han gärna tar fram: varningen för pengarnas makt att dra människor bort från Guds rike.

Man kan läsa denna liknelse som en skildring av människor och deras olika sätt att förhålla sig, när de får höra evangelium. Men det är i första hand en liknelse om Ordet. Varför blir det så ofta missväxt, när det sås ut? Tre gånger talar Jesus om missväxt, in han kommer till den sådd som lönade sig. En gång hann Ordet inte slå rot innan det trampades ned och plockades bort. Två gånger började det växa, men bara för att förtorkas eller kvävas. I alla tre fallen berodde det på marken där det föll. Det finns alltså något i människonaturen som gör att evangeliet blir förspillt. Ordet avslöjar hur vi har det ställt. Här sker en uppdelning av människorna.

Liknelserna har en särskild funktion vid den uppdelningen. Vi brukar tänka oss att de är enkla förklaringar, som vem som helst kan förstå. Men ordet ”liknelse” betydde hos judarna också gåta eller hemlighetsfullt tal.

En liknelse förstås inte av vem som helst. Jesu liknelser handlar om Gudsrikets hemligheter. Den som har sinne för det som Riket skänker, han förstår liknelserna och han förstår evangeliet. Men vad Riket skänker, det är oförtjänt förlåtelse åt människor, längtar efter Gud men vet att de inte är värdiga att komma i hans närhet.

Där evangeliet tas emot blir det hundrafaldig frukt. Bilden säger att det är fråga om något som överträffar alla förväntningar. Ett enkelt ax kunde nog ge både hundra korn och mer, men en åker gav aldrig hundrafalt igen av utsädet. Man var glad om den gav tiofalt. Jesus talar här om Gudsrikets hemlighet. Det är något alldeles annorlunda, något som överträffar allt vad vi kan bedja eller tänka. Den skörden kommer först när Riket kommer. Men redan här börjar den. Tar man emot Ordet rätt och håller fast vid det, så bär det frukt. Ge akt på hur ni hör! (Luk 8:16‐18) Översättning

Ingen tänder ett ljus och stjälpur en bytta över det eller sätter det under sängen, utan man sätter det på ljusstaken, så att alla som kommer in kan se skenet. Det finns ingenting som är dolt som inte skall bli uppenbart, och ingenting har gömts undan som inte skall bli känt och komma i dagen. Ge därför akt på hur ni hör. Den som har han skall få. Och den som inte har, från honom skall tas också det han tror han har. Kommentar

Dessa ord kommer delvis igen längre fram hos Lukas. Här står de som en kommentar till det som Jesus nyss har sagt. Ordet sås ut. Den som har sinne för Guds Rikes hemligheter tar emot det. Det faktum att andra inte förstår det, betyder inte att man får göra tron till en privatsak. Här har det kommit ett ljus i världen som alla skall se. En gång kommer Rikets hemligheter att bli uppenbara för alla. Då kommer också all feighet och allt hemligt kompromissande att avslöjas. Därför skall man vara noga med hur man hör. Ordet är inte en liten detalj i livet, inte ett speciellt intresse. Det är något livsnödvändigt, något man inte kan vara utan och inte får sätta i andra hand. Ju mer man tar emot, desto mera får man ‐ av insikt och erfarenhet, av fasthet i tron och klarhet över det som tycktes gåtfullt. Men den som tror att han redan har nog och nöjer sig med det, han förlorar alltsammans. Det ordet kan tillämpas på judarnas övertygelse att de självklart var Guds folk, men också på en folkkyrkokristen tro att det räcker med att vara döpt och konfirmerad och ha kvar ett litet stänk av barnatro och en önskan att föra ett hederligt liv.

En ny släkt (Luk 8:19‐21)

Översättning

Hans mor och hans bröder kom och ville träffa honom men kunde inte komma fram till honom för trängselns skull. Han fick bara en hälsning: Din mor och dina bröder står här utanför och vill träffa dig. Men han svarade: Min mor och mina bröder det är de som hör Guds ord och rättar sig efter det.

Kommentar

Denna episod berättar Lukas mer kortfattat än de andra synoptikerna. Liksom Matteus nämner han inte orsaken till att Jesu anhängare sökte upp honom, nämligen att de ville ta hand om honom, därför att de trodde att han blivit sinnesförvirrad. Lukas har därför inte heller någon förklaring till Jesu skenbart ovänliga sätt att svara sina egna. Men grundtanken blir densamma: genom tron på Jesus uppstår en ny släktskap, som går före alla naturliga blodsband. Att ”höra Guds ord och rätta sig efter det” betyder att ta emot evangeliet och dra de rätta konsekvenserna. Det betyder att komma till Jesus och bli hans lärjunge.

Lukas var känd som följeslagare och vän till Paulus. Det kan vara orsaken till att han tiger med det faktum att Jesu egna bröder inte trodde på honom under hans livstid. När Lukas skrev detta var två av dem ledande personligheter i utförsamlingen i Jerusalem. Det var en känd sak att det hade förekommit meningsskiljaktigheter mellan Paulus och de judekristna i Palestina. Lukas kan ha haft goda skäl att inte säga någonting som kunde missförstås som ett dolt angrepp på de judekristnas

ledare.

Stormen på sjön (Luk 8:22–25)

Översättning

En dag steg han i en båt med sina lärjungar och sade till dem: Låt oss fara över till andra sidan sjön. De lade ut, och medan de seglade somnade han. Men det kom en stormvind och vräkte sig ned över sjön, och de tog in mycket vatten och kom i sjönöd. Då gick de fram och väckte honom och sade: Mästare, mästare, vi går i kvav! Då reste han sig upp och talade strängt till vinden och vågsvallet, och de stillade sig och det blev lugnt. Sen sade han till dem: Var har ni er tro? Men de greps av fruktan och häpnad och sade till varandra: Vem är han då? Han kan ju befalla över både vindarna och sjön och de lyder honom!

Kommentar

En berömd Palestinakännare (tysken Gustaf Dalman, död 1941) berättar att fiskarna på Gennesarets sjö i början av detta sekel kunde göra en paus i arbetet för att lyssna upp mot skyn och höra om inte den fruktade västvinden börjat blåsa däruppe. De visste att den sen kunde kasta sig ned över dem. Galileiska sjön är ju något av en fjällsjö, och man får räkna med plötsliga stormar. Enligt Markus var det på natten som lärjungarna seglade över. Lukas säger det indirekt när han berättar att Jesus lade sig att sova.

Fiskebåtarna var små och odäckade och tog lätt in vatten. När läget blev kritiskt väckte man Jesus. Markus berättar att lärjungarna med ett stänk av förebråelse frågade sin Mästare, om han inte brydde sig om att de gick i kvav. Lukas ser Frälsaren såsom lärjungarna såg honom efter uppståndelsen, och han tycks ha haft litet svårt att tro, att lärjungarna verkligen kunde tala så respektlöst till Guds Son. Men också han låter oss förstå att det var genom sådana upplevelser som lärjungarna långsamt började förstå vem de hade mitt ibland sig.

Ingen människa har makt över vinden. Att Gud har det, är däremot biblisk tro. Ser man nu Jesus som en rikt utrustad människa, får man uppenbara svårigheter med en berättelse som denna. Man kan anse den för en legend. Man kan anse den historisk men ”förklara” den som en tillfällighet. Sådana stormvindor kan ju bedarra lika fort som de blåser upp. Tror man däremot att Jesus var Guds Son, lik sin Fader, blir berättelsen begriplig. Det var den övertygelsen som tvingade sig fram hos lärjungarna, när de följde honom och ställdes inför fakta som de inte kunde förklara på annat sätt.

Den självförstörande ondskan (Luk 8:26–39)

Översättning

Så seglade de över till gerasenernas område, som ligger mitt emot Galileen. När han steg i land mötte honom en man från staden, som var besatt av onda andar. Han hade inte på länge haft kläder på sig och bodde inte hemma utan höll till bland gravarna. När han fick se Jesus gav han till ett skrik och föll ned för honom och ropade med hög röst: Vad har du med mig att göra, Jesus, du Son av den högste Guden? Jag ber dig: plåga mig inte! Han skulle nämligen just säga till den orene anden att fara ut ur mannen. Under långa tider hade anden gjort honom våldsamt. Man hade slagit honom i bojor och fotblack och bevakat honom, men han hade sprängt sina fjättrar och drivits ut i ödemarken av den orene anden. Nu frågade Jesus honom: Vad heter du? Han svarade: Legion. Det var nämligen en mängd orena andar som farit in i honom, och de bad Jesus att han inte skulle skicka dem ned i avgrunden. Nu gick där en stor svinhjord i bet på berget, och de bad honom att han skulle låta dem fara in i svinen. Det tillät han dem. Då for de onda andarna ut ur mannen och in i svinen, och hjorden rusade nerför backen ut i sjön och drunknade.

När svinvakterna såg vad som hände, sprang de sin väg och kom med nyheten till staden och byarna, och folk gick ut för att se vad som hänt. Så kom de till Jesus och fann att mannen, som de onda andarna hade farit ut ur, satt vid Jesu fötter, påklädd och vid sina sinnen. Då greps de av fruktan. Men de som sett på, berättade för dem hur den besatte hade fått hjälp. Då bad honom allt folket från den kringliggande bygden av gerasenernas land att han skulle lämna deras område, slagna som de var av stor förskräckelse. Alltså steg han i båten och vände tillbaka. Då bad honom mannen ur vilken de onda andarna farit ut att få följa med. Men han sände iväg honom och sade: Vänd tillbaka hem och berätta allt som Gud har gjort med dig. Då gick han sin väg och i hela staden talade han vitt och brett om allt som Jesus hade gjort med honom. Kommentar

Med ”gerasenernas land” tycks Lukas mena det som de andra synoptikerna kallar Dekapolis. Han säger att det låg mitt emot Galileen, alltså på östra sidan av sjön. Där utbreddes sig Dekapolis område, som var ett förbund av grekiska städer. Huvudorten var Gerasa i Östjordanlandet, femtio kilometer söder om sjön. Det var en betydande stad som kan ha givit namn åt hela området. Ruinerna är ännu i dag en sevärdhet. När Lukas här talar om ”staden” är det osäkert vad han syftar på. Som grek räknade han med att det till varje stad skulle höra ett stort landområde. Som så ofta intresserar det honom inte heller här att fixera en enskild berättelse i tid och rum. Han har ställt in hela Jesu liv på sin plats i världshistorien. Var och när sedan de olika händelserna utspelades anser han vara av underordnad betydelse.

Lukas ger oss samma bild som de andra synoptikerna av den våldsamma dåren på stranden och den besynnerliga händelsen med svinhjorden. Men han lägger till några smådrag som kanske kan hjälpa oss att se någon rimlig mening i alltsammans. Den besatte uppför sig på det vanliga sättet. När han talar är det demonerna som talar. Och de låter förstå, att de vet vem Jesus är. De står inför sin domare. Och nu tigger de och ber att de inte skall skickas ned i avgrunden. De fruktar den. Den är inte – som man trodde under medeltiden – ett rike som de härskar över och där de gör vad de vill. De ber om en frist. Berättelsens mening är tydligen att Jesus ger dem en sådan frist när han tillåter dem att fara in i svinen. Men de kan inte styra sig. Deras lust att förstöra och fördärva tar genast överhand och de driver svinhjorden i panik ut i sjön. Så fördärvar de den sista

möjlighet de fick.

Kanske undrar vi vad ont svinens ägare gjort, som skulle råka ut för en sådan förlust. Det är att se saken ur otrons synvinkel. Ingen människa äger något på jorden. Vi är bara förvaltare, ansvariga inför vår Skapare, som när som helst kan ta ifrån oss förvaltningen. Och i det här fallet rörde det sig tämligen säkert om dåliga förvaltare, storgodsägare som levde i lyx långt borta från sina domäner och lät några illa behandlade slavar sköta svinuppfödningen.

Folket på orten reagerar som folk ofta gör när de ställs inför något sällsamt som möjligen kan betyda att Gud kommit nära dem. De vill slippa all närmare kontakt med det. Så ber de Jesus fara sin väg. Den ende som vill ha med honom att göra är den botade mannen. Men han får inte följa med utan skickas att berätta för hedningarna vad Gud gjort med honom.

Två exempel på tron som räddar (Luk 8:40–56)

Översättning

När Jesus kom tillbaka, togs han emot av en stor folkhop. Alla hade väntat på honom. Då kom det fram en man som hette Jairus och som var föreståndare vid synagogan. Han föll ned för Jesu fötter och bad honom bevakande att följa med hem. Han hade en enda dotter, omkring tolv år gammal, och hon låg nu för döden. När han då följde honom, uppstod en förfärlig trängsel. Det var en kvinna, som lidit av blödningar i tolv år och inte kunnat botas av någon. Hon närmade sig bakifrån och rörde vid hörntofsen på hans mantel, och strax stannade hennes blodflöde. Då frågade Jesus: Vem var det som rörde vid mig? När alla nekade sade Petrus: Mästare, folk tränger sig ju på dig och knuffar dig ideligen. Men Jesus svarade: Det var någon som rörde vid mig. Jag kände ju att det gick ut kraft från mig. När kvinnan nu såg att hon inte kunde hålla saken hemlig, kom hon darrande fram och föll ned för honom och berättade inför allt folket varför hon rört vid honom och hur hon genast blivit botad. Då sade han till henne: Min dotter, din tro har hjälpt dig. Gå i frid.

Medan han ännu talade, kom någon från synagogsföreståndarens hus och sade: Din dotter har dött. Besvära inte Mästaren mer. Men Jesus hörde det och sade till honom: Frukta inte, förtrösta bara, så blir hon räddad. När han så kom fram, tillät han ingen följa med in, utom Petrus, Johannes och Jakob, och så barnets far och mor. Men alla klagade och höjde jämmerrop över flickan. Då sade han: Klaga inte så. Hon är inte död, hon sover. Då hänskrattade de åt honom. De visste ju att hon var död. Men han tog henne vid handen och sade med kraftig stämma: Barn, res på dig. Då vände livet tillbaka, och strax reste hon sig upp. Han befallde att man skulle ge henne något att äta. Hennes föräldrar blev alldeles utom sig, men han ålade dem att inte tala om för någon vad som hänt.

Kommentar

Som motsats till den självförstörande människan följer nu två exempel på den tro som räddar – eller ”frälsar”. Det grekiska ordet för frälsa betyder nämligen både frälsa och rädda – ur all slags nöd. Den betydelsen hade från början också vårt svenska ”frälsa”. Vi har den kvar exempelvis i ”frälsarkrans” (livboj). Till synderskan i Simons hus sade Jesus: Din tro har frälst dig. Han riktar alldeles samma ord till kvinnan, som botats från sina blödningar, men här måste vi på svenska säga: Din tro har hjälpt dig. Eller kanske: Räddat dig. Och när Jesus säger till Jairus ”Förtrösta bara, så blir hon räddad” använder han återigen samma ord. Vår gamla bibelöversättning säger här: så får hon liv igen.

När Jesus kommer tillbaka från andra sidan sjön står folk och väntar på stranden. I trängseln kommer Jairus fram. Han måste ha känt Jesus väl från sin tjänst i synagogan. Som föreståndare skulle han se till att det fanns folk till hands som kunde föreläsa de bestämda skriftstyckena och eventuellt utlägga dem. Nu kom han i ett personligt ärende, som inte kunde vara mera angeläget och brådskande. Han hade kanske väntat i timal på nyheten om att Jesus äntligen skulle vara på väg tillbaka. När så Jesus följde honom till hans hem, uppstår ”en förfärlig trängsel” i den tränga gränden. Orden återger ett grekiskt uttryck som betyder att ”folk trängdes så att man kunde kvävas”. I denna trängsel pressar sig en sjuk kvinna fram. Hennes situation var i det närmaste förtvivlad. Hennes blödningar gjorde att hon var oren enligt Mose lag (3 Mos 15:25 f), och den som tog det noga ville inte ens snudda vid henne. Hon försökte nu få hjälp så obemärkt som möjligt. Men Jesus märkte genast att ”det gick ut kraft” från honom. Här är inte fråga om magi. En magisk kraft verkar automatiskt. Den hjälp som fanns hos Jesus kunde bara tas emot i tro. Men där tron fanns, där skedde något, så snart kontakten var upprättad. Kontakten kunde också vara kroppslig. Jesus brukade lägga händerna på den han botade. Det är falsk intellektualism att mena, att det ”andliga” inte kan förmedlas kroppsligen. I Kristus bodde gudomens hela fullhet kroppsligen, säger Nya Testamentet.

Kvinnan lyckas alltså snudda vid hörntofsen (eller möjligen ”linningen”) på Jesu mantel. Han märker det och frågar vem det var som rörde vid honom. Alla nekar, och Petrus påpekar att i den här trängseln kan vem som helst ha gjort det. Här har Lukas återigen gjort lärjungens ord en nyans hövligare än de låter hos Markus (5:31). Men Jesus vet vad som hänt och kvinnan kommer fram och bekänner allt. Och Jesus konstaterar faktum: Detta är tro, och där den finns, där finns också möjligheten till hjälp.

Samma sanning får en ny och djärvare tillämpning i nästa ögonblick. Jairus har fått veta, att hans dotter är död. Budbäraren konstaterar att det inte längre tjänar något till att besvära Jesus. Men Jesus manar Jairus att tro, så skall flickan bli räddad. Berättelsen förutsätter att Jairus trodde. Han litade på Jesus, säkert utan att veta vad Mästaren skulle företa sig. Där ligger likheten mellan honom och kvinnan. Båda var övertygade om att Jesus kunde hjälpa. Tron behöver inte förstå. Den kan ändå förtrösta.

Hemma hos Jairus hade grannarna och de sedvanliga gråterskorna redan börjat samlas. Begravningen skulle ju äga rum samma dag. En högljudd och skärande dödsklagan hörde med till god sed. Jesus avbryter den och säger att flickan sover.

Svaret blir ett hånskratt. Detta elaka skratt är det enda konkreta exempel på skratt som möter oss i Nya Testamentet. Man tyckte sig ha goda skäl till det. Man hade ju med alla traditionella metoder fastställt att flickan var död. Man tänkte ju inte begrava en skendöd!

Att ”avsomna” blev sedan det stående kristna uttrycket för att dö, det som man alltid använde om kristna människor. Man tillämpade Jesu ord om flickan och om Lasarus (Joh 11:11). De var inte döda. De sov.

Lukas nämner ingenting om att Jesus körde ut de hånskrattande människorna. Det verkar som om de var närvarande när han väckte flickan till liv. Händelseförloppet blir klarare hos Markus, där man också bättre förstår hur Jesus kunde förbjuda föräldrarna att berätta vad som hänt. Det hade varit meningslöst om hela skaran av grannar och gråterskor sett på. Det var ju ändå svårt att titta om saken. Själva faktum att flickan levde måste ju bli bekant. Vad man kunde låta bli var att springa omkring och berätta vad som hänt.

Copyrightregler:

Bo Giertz är upphovsman till såväl översättning som kommentar,
Nedladdning och utskrift av såväl översättning som kommentar får endast ske för personligt bruk,
All övrig användning av såväl översättning som kommentar måste godkännas av rättsinnehavarna samt
Stiftelsen bibelskolan.com åtar sig att förmedla eventuella förfrågningar om vidare användning av översättning och/eller kommentar till rättsinnehavarna.

REGISTER:Nya Testamentet Lukas evangelium